

rens Forhold til dette Spørgsmaal angaar, da vedkommer det slet ikke ham; han faar ikke med det Spørgsmaal at gøre, om det er grov Uagtsomhed. Der er imidlertid i Virkeligheden Tilfælde, hvor det vilde være urimeligt, om man vilde lade en Mand faa Erstatning for et Ulykkestilfælde, ved hvilket ogsaa andre komme i Ulykke. Jeg skal f. Eks. nævne det Tilfælde, at en Mand har den ganste specielle Forpligtelse at være aarvaagen og paapasselig, og han faa enten drifter sig fuldstændig fuld eller lægger sig til at sove. Vil det nu i et saadant Tilfælde være rigtigt at tilstaa ham Invalideforsørgelse? Jeg forstaar ikke ret, at det i dybere Forstand kan siges at være retfærdigt.

Spørgsmaalet om Kostbarheden af Forsikringen har jo flere ærede Medlemmer opholdt sig ved. Ganste vist vil Forsikringen, navnlig som den er indrettet nu, koste noget, men ingenlunde i det Omfang som efter den tytte Lov. Hvis man ikke skulde være sbange for Befolkningen, kunde man naturligvis gaa til en langt større Samvirten mellem de forskellige Samfundsklasser. Grunden til, at man ikke fra først af har gjort det, er ganste simpelt den, at det vilde koste overmaade meget. Nu vil her ogsaa falde Omkostninger, og navnlig vil det Udvalg, som man krævede i Landstinget, komme til at koste temmelig betydeligt, det ser jeg vel; men det er saa ogsaa betryggende. Jeg har ikke fra først af villet belemre Udstøret med flere Betøstninger end nødvendigt; men paa den anden Side skal jeg sige, at jeg kan godt forstaa, at man fra Rigsdagens Side sætter Pris paa at faa et saadant Udvalg og vil finde det betryggende, at man faar det, og vi faa da at se at udrede Betøstningen.

Dernæst er der Spørgsmaalet om Arbejdslønnen og dens Forhold til denne Lov, idet man har sagt, at der her skulde blive sat en Præmie for lav Arbejds løn, og at der blev Spørgsmaal om, hvem der skulde udrede Forsikringen. Nu siger det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen), at jeg har vedtendi mig den Ansøelse, at den blev en Del af Produktionsomkostningerne. Jeg veed ikke, hvor det ærede Medlem har fundet dette, skønt der er sagt noget saadant i Landstinget fra forskellige Sider. Jeg har altid meget tvivlet om, at man med nogenlunde Sikkerhed kunde sige, at det skulde blive en Del af Produktionsomkostningerne, og endnu mere tvivler jeg paa, at det vil ramme Arbejderne. Jeg tror slet ikke, at Arbejdslønnen vil blive bestemt af en saadan ubetydelig Præmie, som her er Tale om, eller at den vil faa Indvirkning

paa Arbejdslønnen. Det er jeg ganste overbevist om, og jeg skal sige, hvorfor jeg ikke tror det. Vil man nemlig se paa Forholdene, som de ere, saa er det jo temmelig almindeligt, at Arbejdsgiverne sikre deres Følk; og vil man sammenligne en Bedrift, som har Ulykkesforsikring for sine Følk, og en, som ikke har det, vil man da finde, at der er Forskel paa Arbejdslønnen eller Forskel paa Salgsprisen? Det er der ingenlunde; i ethvert Tilfælde ikke endnu, og vi ere dog allerede komme langt hen i saa Henseende. Efter al Sandsynlighed — og jeg har ret gode Autoriteter at støtte mig til i den Retning — vil det blive Arbejdsgiverne, der komme til at afholde Udgifterne. Jeg tror ikke, det kan siges at være saa affrøttende. Dertil kommer, at de bære dem selv, og vel i mange Maader ville komme til at bære dem paa anden Maade, i hvert Fald ad Fri-villighedens Vej. Jeg tror derfor ikke, den Ting har noget meget paa sig. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgfreds var jo meget misfornøjet med den Erstatning, som der kunde være Tale om at give. Jeg skal dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Modellen for disse Erstatninger er jo nogenlunde indenlandsk og retter sig efter det, som det kan antages, at Rigsdagen vil finde billigt og passende. To Tredjedele af Arbejdslønnen svarer netop til den allerhøjeste Statspension, som opnaas efter 30 Aars Tjeneste, og det, der tiltænkes Enter og Børn, overstiger det, Staten ellers giver i Pension til Enter og Børn. Det er altsaa bekendte Tal, og jeg tror ikke, det er taget saa overmaade knapt, at der er saa stor Grund til at ante over det. Men naturligvis, hvis Staten overtog det hele og gav vedkommende Arbejdere Lønnen fuldt ud, indser jeg godt, det var noget, man vilde synes bedre om fra det ærede Medlems Side.

Der er et Spørgsmaal, der hører til de almindelige, og som er berørt af flere Talere, og som frembyder megen Interesse, nemlig Spørgsmaalet om dette Forslags Forhold til Forslaget om Sygekasser. Med Hensyn hertil ere de ærede Talere, og ogsaa den første ærede Taler, i en Misforstaaelse. Der er i og for sig ikke noget i Vejen for, at dette Forslag kan opføres til Lov, uden at man faar Sygekasseloven. Det betinger kun, at der foretages nogle Redaktionsændringer i Forslaget, men ingen reelle Forandringer. Der skal omredigeres noget i § 1 og i § 28, hvor der henvises til Sygekasseloven, med Hensyn til Udgangen, og der skal foretages en Forandring i § 4 første Stykke. Der staar i § 4 første